

Foto: Willem Vernes

Verstraeten maakte duizenden kilometers voor droom: 'Hoop dat ik mag blijven'

Hockey.nl 6 november 2024

Ze zat de afgelopen zeven jaar urenlang in de auto en zag kilometers spoor in de trein. Naar Roosendaal, Antwerpen en Amsterdam. Allemaal omdat Imke Verstraeten (19) een doel had. De tiener uit Zeeland wilde maar één ding: het Nederlands team halen. De verdediger van Pinoké kon haar geluk dan ook niet op toen ze hoorde dat ze deel uitmaakte van de nieuwe trainingsgroep.

Toen ze dinsdagmiddag het veld afliep op Houten na haar eerste training van Oranje, wachtte bondscoach Raoul Ehren haar bij het poortje even op. Hij vroeg hoe ze het vond. 'Leuk', reageerde de tiener bescheiden.

Imke Verstraeten in duel met Laura Nunnink. Foto: Willem Vernes 'Ik

vond het echt zo vet. En ik was ook een beetje zenuwachtig', zijn de woorden die ze eigenlijk had willen zeggen en later deelt met de pers. 'Je kent hier ook niemand. En je wil het graag heel goed doen. Ik moest wel even wennen. Je speelt nooit met deze meiden samen. Maar ze waren superlief voor me. Ik heb er echt van genoten.'

Rapide, Pelikaan, Dragons en Pinoké

Het verhaal van Verstraeten is bekend. Ze werd niet geboren in de buurt van Eindhoven, Amsterdam of Utrecht, steden met grote hockeyclubs. Haar roots liggen in Hulst, een dorpje in het diepe zuiden van Zeeland. Vlakbij de grens met België. Het vestigingsstadje heeft wel een hockeyclub, maar de talentvolle tiener was Rapide op haar twaalfde al wel ontgroeid. Ze zocht het hogerop bij Pelikaan in het Brabantse Roosendaal. Een enkele reis van een minuut of vijftig. Maar binnen een jaar was de verdediger daar ook wel uitgeleerd. Ze waagde een gok. Verkaste niet naar steden als Breda of Rotterdam, maar koos voor België. Ze ging hockeyen in Brasschaat. Op haar vijftiende speelde ze al op het hoogste niveau bij Dragons, waar ze direct de play-offs haalde. Keer op keer en jaar in, jaar uit op en neer gereden door haar ouders en opa.

'Het is het allemaal waard geweest', vertelt Verstraeten, die vooral opvalt met haar strafcorner, waar ze dit seizoen al zeven keer uit scoorde. 'Papa, mama, opa en oma hebben er altijd voor gezorgd dat ik overal naartoe kon. Ze maakten plannings om mij rond te rijden. Het maakte niet uit welke dag of tijdstip. Ze stonden altijd voor me klaar', zegt de verdediger van Pinoké. 'Eigenlijk heb ik dankzij mijn vader ook leren slepen. Toen ik dertien was, liet hij me eens wat cornerfilmpjes zien die hij online had gevonden. Hij heeft zelf nog nooit gehockeyd, maar dacht dat ik dat wel leuk zou vinden. Toen zijn we samen gaan oefenen.'

Imke Verstraeten krijgt uitleg van bondscoach Raoul Ehren. Foto: Willem Vernes

Ze moest drie weken lang haar mond houden toen ze het grote nieuws hoorde. Pas dan zou de trainingsgroep naar buiten komen. Alleen haar ouders en vriend lichtte ze in. 'Ik heb vlak voordat het bekend zou worden met mijn opa en oma gefacetimed. Dat mocht eigenlijk niet, want ik mocht het nog niet delen. Maar ik wilde dat ze het van mij zouden horen. Ze waren zo trots op me. Ze konden het bijna niet geloven.'

Verstraeten hoorde in oktober van Kai de Jager – haar coach van Jong Oranje – dat ze uitgenodigd zou worden voor het Nederlands team. Ze was op dat moment alleen op haar kamer in Amsterdam. 'Ik weet niet eens meer wat ik gezegd heb tegen Kai. Ik heb opgehangen en heb me toen echt even afgevraagd of dit echt gebeurd was. Shit. Ik heb dit goed gehoord, realiseerde ik me. Ik ben nog nooit zo blij geweest.'

Een bekende Zeeuwse

Op de dag dat ze het aan alles en iedereen mocht vertellen, ontplofte haar telefoon. Die gooide ze bewust even aan de kant. Ze kreeg meer dan honderd berichten. 'Zelfs via Facebook', vertelt ze. Iedereen wilde de Zeeuwse, de eerste sinds mensenheugenis uit haar provincie in het Nederlands elftal, iets laten weten. Ze nam de tijd om iedereen netjes te bedanken. Waardoor ze nog even in de Oranje-roes kon blijven. Maar na een paar dagen was ook die voorbij. Tot ze vorig weekend weer in de schijnwerpers stond.

Ik keek zaterdag bij het voetbal van mijn broertje. Er kwamen allerlei ouders naar me toe om me te feliciteren. Ik heb geen idee hoe ze het allemaal wisten. Mensen spreken me zelf in de supermarkt aan. *Imke Verstraeten*

De verdediger was namelijk zoals iedere zaterdag terug in Zeeland. Ze vindt het heerlijk om een keer per week thuis te zijn. Op de plek waar ze is opgegroeid en waar haar vriend – de liefde bloeide op op de middelbare school – nog altijd woont. Ze pakt iedere vrijdagavond direct na de training met Pinoké de trein van Amsterdam naar Antwerpen. Als ze twee uur later in België aankomt, wordt ze standaard opgehaald door haar ouders. Laat in de avond arriveert ze de grens weer over in het stationsloze Hulst.

Foto's: Willem Vernes

‘Ik keek zaterdag bij het voetbal van mijn broertje. Er kwamen allerlei ouders naar me toe om me te feliciteren. Ik heb geen idee hoe ze het allemaal wisten’, vertelt de inmiddels wel bekende Zeelandse. Want ook in de supermarkt is ze niet meer veilig. ‘Mensen spreken me dan echt aan. Oude bekenden, of mensen die via via weten wie ik ben. En Omroep Zeeland en PZC – de lokale krant – maken ook altijd leuke stukjes over me.’

De tiener maakt in december kans op haar allereerste wedstrijd met Oranje. Als ze de selectie haalt voor de FIH Pro League. Dan zullen Omroep Zeeland en PZC zeker weer met de microfoons klaarstaan voor hun talent. Maar zover is het nog niet. ‘Ik hoop natuurlijk dat ik het haal. Maar Raoul heeft laten weten dat hij het dit jaar even aankijkt. Omdat ik nog zo jong ben, mag ik volgend jaar ook nog een WK spelen met Jong Oranje. Hij kijkt wat het beste aansluit bij mijn ontwikkeling. Zo’n toernooi spelen met je eigen leeftijdsgenoten is heel vet, maar stiekem hoop ik bij Oranje te kunnen blijven.’

‘Ik geloof dat ze in Oranje een mooie toekomst heeft’

Daan Sabel, Verstraetens coach bij Pinoké: ‘Ik heb Imke gecoacht toen ze in Nederlands U16 speelde. Toen ik later hoorde dat ze misschien in Amsterdam wilde gaan studeren, heb ik haar meteen een berichtje gestuurd. Ik wilde haar graag bij Pinoké hebben, ook al was ze toen nog maar zeventien. Ze had toen al veel in haar mars.’

‘In de 2,5 jaar dat ze bij ons zit, is ze echt gegroeid. Inmiddels is ze een vaste basisspeler en onze eerste keuze bij de strafcorner. Ze heeft niet alleen een heel goede sleeppush, maar ook een goede lange pass en hoge bal. Ze kan als verdediger fantastisch onder de druk uit hockeyen. Ze is echt bepalend in het veld.’

‘Ze is het bewijs dat je heel ver kunt komen, als je het maar graag wil. Ze reist zonder problemen het hele land door. Ze grijpt iedere kans aan. Staat iedere vrijdagochtend haar strafcorner te trainen. Ook als we tot laat een wedstrijd hebben gespeeld op donderdag. Ze heeft een goede mentaliteit en persoonlijkheid. Ik geloof echt dat ze in Oranje een mooie toekomst voor zich heeft.’

